

درس دوم

۵ تا ۱۱ ژانویه

در میان چراغدانها

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: مکاشفه یوحنا باب ۱ آیات ۹ تا ۱۸؛ اعمال رسولان باب ۷ آیات ۵۴ تا ۶۰؛ متی باب ۱۲ آیه ۸؛ خروج باب ۲۰ آیه ۱۱؛ دانیال باب ۱۰ آیات ۵ و ۶؛ مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۲۰؛ مکاشفه یوحنا باب ۲ آیات ۱ تا ۷.

آیه حفظی: « ای کسانی که گوش دارید، به آنچه که روح به کلیساها می گوید گوش دهید! »
(مکاشفه یوحنا باب ۲ آیه ۷).

باب ۷۳ مزامیر، سردرگمی نویسنده مزبور را تشریح می کند در حالی که خود ستایی متکبرانه فرد بی خدا را ملاحظه می کند. آن‌ها در وفور و سهولت زندگی می کنند در حالی که عادلان در مقایسه در رنج و مصیبت بسر می برند. این ناعدالتی، باعث آشفتگی شدید نویسنده مزبور شده بود (مزامیر باب ۷۳ آیات ۲ - ۱۶) که در پریشانی خود به معبد رفت (مزامیر باب ۷۳ آیات ۱۶ تا ۱۷). در آنجا در حضور خدا، به او درکی عمیق تر از این موضوع داده شد.

قرن‌ها بعد، رسولی سال خورده بدلیل اینکه وفادارانه اش انجیل را موعظه می کرد در جزیره ای صخره ای زندانی شد. در این پریشانی، او خبردار شد که کلیساهای تحت التزام و حمایت او متحمل عذاب شده اند. با این وجود، او در آن لحظه بحرانی، رؤیایی از مسیح قیام کرده در قدس آسمانی دید. در اینجا مانند نویسنده مزبور، خداوند برخی از رمز و رازهای این زندگی و سختی‌هایی که به همراه دارد را برای یوحنا آشکار می سازد. این صحنه قدس به او این اطمینان داد که مسیح حضور دارد و مراقب است - اطمینانی که می بایست به آن کلیساها و نسل‌های آینده مسیحی در طول قرن‌ها تا پایان تاریخ این جهان ابلاغ می شد.

در این هفته، علاوه بر معرفی مأموریت مسیح در قدس آسمانی، به اولین پیام از هفت پیام ویژه به کلیسای او خواهیم پرداخت که مجموعه هفت کلیسا در آسیا را خطاب نموده است، بلکه برای ما نیز در حال حاضر دارای معنی و مفهوم است.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۲ ژانویه آماده شوید.

یکشنبه

۶ ژانویه

در پاتموس

مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۹ را بخوانید. یوحنا در باره شرایطی که رویاهای مکاشفه را دریافت کرد چه می گوید؟

پاتموس یک جزیره خالی و صخره ای در دریای اژه بود؛ طول آن ۱۶ کیلومتر و عرضش حدود ۱۰ کیلومتر در عریض ترین قسمت آن بود. رومیان از این جزیره و سایر جزایر اطراف به عنوان منطقه ای برای زندانی کردن تبعیدیان سیاسی استفاده می کردند. نویسندگان اولیه مسیحی که نسبتاً نزدیک به زمان نوشته شدن کتاب مکاشفه یوحنا زندگی می کردند، اجماعاً اعلام می کنند که مقامات روم یوحنا را به دلیل وفاداری به انجیل به پاتموس تبعید کرده بودند. این رسول کهنسال مطمئناً در پاتموس تمام سختی های زندان روم را تحمل کرده بود. با او احتمالاً به عنوان یک مجرم رفتار شد، به پایش زنجیر بود و غذای کافی به او داده نمی شد و مجبور بود تحت تازیانه نگهبانان بی رحم روم به سختی کار کند.

« پاتموس، جزیره ای صخره ای و خالی در دریای اژه توسط دولت روم به عنوان مکانی برای تبعید جنایتکاران انتخاب شده بود؛ اما برای خدمتگزار خدا این سکونتگاه غم انگیز، دروازه آسمان شد. او در اینجا، دور از صحنه های

شلوغ زندگی و کارهای زیاد سال‌های پیشین، هم‌نشینی خدا و مسیح و فرشتگان آسمانی را داشت و از ایشان برای کلیسا و برای آیندگان رهنمود دریافت می‌کرد» – الن جی. وایت، *The Acts of the Apostles*, pp. 570, 571.

کدام شخصیت‌های دیگر کتاب مقدس حتی با وجود (و یا شاید حتی بدلیل) وفاداری به خدا، متحمل سختی و عذاب شدند؟ دانیال باب ۳ آیات ۱۶ تا ۲۳ و اعمال رسولان باب ۷ آیات ۵۴ تا ۶۰ را ببینید.

پیروان مسیح هرگز نباید فراموش کنند که هر زمانی که خود را در شرایطی مشابه با وضعیت یوحنا می‌یابند، به حال خود رها نمی‌شوند. همان عیسی که در میان سختی‌های پاتموس با سخنان امیدوارانه و مشوقانه نزد یوحنا آمد، همچنان در کنار قومش حضور دارد تا آن‌ها را در موقعیت‌های دشوارشان تقویت و حمایت کند.

چگونه می‌توانیم تفاوت میان جفا به خاطر مسیح و رنج کشیدن به دلایل دیگر از جمله انتخاب‌های نادرست خودمان را درک کنیم؟ یا رنج‌هایی که دلایلشان را درک نمی‌کنیم؟ چگونه می‌توانیم پیام‌آموزیم تا در هر موقعیتی به خداوند اعتماد کنیم؟

۷ ژانویه

دوشنبه

در روز خداوند

مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۱۰ همراه با خروج باب ۳۱ آیه ۱۳، اشعیا باب ۵۸ آیه ۱۳ و متی باب ۱۲ آیه ۸ را بخوانید. بر اساس این آیات، چه روزی در کتاب مقدس به عنوان روز خداوند مشخص شده است؟ این روز برای یوحنا در میان سختی‌هایش، تا چه میزان مهم بوده است؟

« روز سبت بود که خداوند پر جلال به رسول تبعیدی ظاهر شد. یوحنا درست همانطور که در زمانی که در شهرهای یهودیه که به مردم موعظه می کرد، سبت را نگه می داشت، در پاتموس نیز همین کار را انجام می داد. او وعده های با ارزش در مورد این روز را برای خود مطالبه نمود » – الن جی. وایت، *The Acts of the Apostles*, p. 581

مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۱۰ به وضوح اشاره می کند که یوحنا رسول در روز هفتم که سبت بود آن رؤیا را دریافت نمود. اگر چه با انتظار به وقایع آینده می نگریست، حتی به آمدن دوباره مسیح (با مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۷ مقایسه شود)، که « روز خداوند » نامیده می شود (اشعیا باب ۱۳ آیات ۶ تا ۱۳؛ دوم پطرس باب ۳ آیه ۱۰)، یوحنا در باره زمانی سخن می گفت که او خودش این رویاها در باره وقایع آینده را دیده بود که در روز سبت بود، « روز خداوند ».

شکی نیست که در میان رنج هایش، این روز سبت پر از رؤیا باید برایش طعمی از یک زندگی بدون رنج که او و تمام ایمانداران همه دوره ها پس از آمدن دوباره مسیح تجربه خواهند نمود، شده باشد. در واقع، در تفکر یهودی، سبت طعمی از اولام هابا، « جهان آینده » تلقی می شود.

« سبت، که خدا در باغ عدن آنرا بنیان نهاد، ... برای یوحنا در تنهایی اش در جزیره با ارزش بود...»

« روز سبت برای تبعیدی تنها بسیار مهم بود و اگر چه همواره در نظر مسیح با ارزش بود، اما اکنون از همیشه گرانباتر بود! او هرگز این چنین از عیسی نیاموخته بود. او هرگز نمی توانست از چنین حقیقتی عالی آگاه شود » –

الن جی. وایت، *Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary*, vol. 7, p. 955

دو نمونه از فرمان چهارم از ده فرمان موسی در خروج باب ۲۰ آیه ۱۱ و تثنیه باب ۵ آیه ۱۵ را با هم مقایسه کنید. این آیات به روز سبت به عنوان یادبودی از خلقت و نجات اشاره دارند که به ما یادآور می شوند که خدا هم ما را خلق نمود و هم نجات داد. هر سبت چگونه می توانیم واقعیت

خدا به عنوان خالق و نجات دهنده خود را بهتر پیش رویمان نگه داریم؟ به این نیز بیاندیشید:
برای او خالق ما بودن بی آنکه نجات دهنده مان باشد، چه حسنی دارد؟

۸ ژانویه

سه شنبه

رویای یوحنا از مسیح در پاتموس

مکاشفه یوحنا باب ۱ آیات ۱۲ تا ۱۸ را بخوانید. توصیف یوحنا از مسیح را با موجود الهی در دانیال باب ۱۰ آیات ۵ و ۶ مقایسه کنید. عیسی در رؤیای یوحنا چگونه ظاهر می شود؟ او چه کاری انجام می دهد؟

یوحنا می بیند که عیسی بعنوان کاهن اعظم ملبس گردیده و در میان چراغدان ها راه می رود.

تصویر راه رفتن عیسی در میان چراغدان ها به وعده خدا به اسرائیل کهن اشاره می کند مبنی بر اینکه او به عنوان خدایشان در میان آن ها گام بر خواهد داشت. (لاویان باب ۲۶ آیه ۱۲). در مکاشفه یوحنا، چراغدان ها نمایانگر هفت کلیسا در آسیا بودند که نوشته های مکاشفه یوحنا در ابتدا برای ایشان فرستاده شد (مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۲۰)، و همانطور که در مطالعه روز چهارشنبه خواهیم دید، چراغدان ها همچنین نماد کلیسای او در طول تاریخ می باشند. مراقبت عیسی از کلیسایش بر روی زمین، از طریق روح القدس ادامه می یابد. او بطور مداوم با قومش خواهد بود تا زمانی که ایشان را به خانه های ابدی ببرد.

علاوه بر این، تصویر عیسی به عنوان کاهن اعظم در میان چراغدان ها از مراسم آیینی معبد اورشلیم گرفته شده است. وظیفه روزانه ای که به کاهن سپرده شده بود روشن نگه داشتن چراغ های مکان مقدس بود. او چراغ هایی که رو به خاموشی بودند را تمیز و پُر می کرد، فتیله هایی که تمام شده بودند را عوض می کرد و چراغ ها را از روغن تازه

پر می‌کرد و سپس آن‌ها را دوباره روشن می‌کرد. به این صورت، کشیش از موقعیت هر کدام از چراغ‌ها آگاهی می‌یافت. به همین صورت، عیسی با نیازها و شرایط قومش آشنا است و شخصاً برای ایشان شفاعت می‌کند.

مکاشفه یوحنا باب ۲ آیات ۲، ۹، ۱۳، ۱۹ و باب ۳ آیات ۱، ۸ و ۱۵ بخوانید. عبارت « می‌دانم »، در مورد آشنایی عیسی با موقعیت‌ها و نیازهای قوم خدا در آن کلیساها چه چیزی می‌گوید؟

عیسی خود را با عنوان خدا، « اولین و ... آخرین » (اشعیا باب ۴۴ آیه ۶ و باب ۴۸ آیه ۱۲ را ببینید) معرفی می‌کند. معادل یونانی « آخرین »، *eschatos* است که واژه آخرت‌شناسی (مطالعه وقایع پایان زمان) از آن می‌آید. این نشان می‌دهد که تمرکز آخرت‌شناسی بر عیسی مسیح است، کسی که آخرین نظر را در وقایع پایانی می‌دهد. او « زنده است » و « کلیدهای مرگ و جهان مردگان » را در دست دارد (مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۱۸). عیسی با مرگ و رستاخیز خود، قدرت گشودن دروازه‌های مرگ را دریافت نمود (ایوب باب ۱۷ آیه ۱۶، مزامیر باب ۹ آیه ۱۳). همه کسانی که به او اعتماد کنند، از مرگ برخوردار خواهند خاست و زندگی ابدی خواهند یافت (اول قرن‌تین باب ۱۵ آیات ۲۱ تا ۲۳). پیروان وفادار عیسی لازم نیست بترسند، زیرا حتی مردگان تحت نظارت او هستند. و اگر در مورد مردگان اینگونه است، تا چه حد در مورد زندگان اینچنین می‌باشد؟ (اول تسالونیکیان باب ۴ آیات ۱۶ و ۱۷ را ببینید).

۹ ژانویه

چهارشنبه

پیام‌های مسیح برای آن زمان و اکنون

مکاشفه یوحنا باب ۱ آیات ۱۱، ۱۹ و ۲۰ را بخوانید. عیسی همچنین برای هفت کلیسا در آسیا پیام‌های مشخصی فرستاد. این واقعیت که بیش از هفت کلیسا در استان وجود داشت، چه چیزی در مورد مفهوم نمادین این پیام‌ها بطور کلی برای مسیحیان ارائه می‌دهد؟

پیام‌هایی که عیسی برای ابلاغ به هفت کلیسا، یوحنا را مامور آن وظیفه نمود، در باب‌های ۲ و ۳ مکاشفه یوحنا ثبت شده‌اند. معنای آن‌ها در سه سطح اعمال می‌شود:

کاربرد تاریخی. آن پیام‌ها در ابتدا به هفت کلیسا واقع در شهرهای آباد و مرفه آسیای قرن اول فرستاده شدند. مسیحیان در آنجا با چالش‌های زیادی روبرو بودند. شهرهای متعددی پرستش امپراتور را در معابد خود به عنوان نمادی از وفاداری‌شان به روم بر پا کرده بودند. پرستش امپراتور اجبرای شد. همچنین از شهروندان انتظار می‌رفت در مناسبت‌های عمومی و مراسم مذهبی بت پرستی شرکت کنند. بسیاری از مسیحیان بدلیل حاضر نشدن به شرکت در این مراسم‌ها تحت بازجوئی در محکمه قرار می‌گرفتند و حتی گاهی به شهادت می‌رسیدند.. یوحنا که توسط مسیح ماموریت یافته بود، هفت پیام را نوشت تا به ایمانداران در چالش‌هایی که با آن روبرو بودند کمک کند.

کاربرد نبوتی. این واقعیت که مکاشفه یوحنا یک کتاب نبوتی است، اما تنها هفت کلیسا برای دریافت این پیام‌ها انتخاب شده‌اند، به ویژگی نبوی پیام‌ها نیز اشاره دارد. شرایط روحانی در این هفت کلیسا با شرایط روحانی کلیسای خدا در سایر دوره‌های تاریخی مطابقت داشت. هدف این بود که این هفت پیام از چشم انداز آسمانی، یک بررسی وسیع از شرایط روحانی مسیحیت از قرن اول تا پایان جهان را ارائه دهند.

کاربرد جهانی. درست همانطور که تمام مکاشفه یوحنا به عنوان یک نامه فرستاده شد، که باید در همه کلیساها خوانده می‌شد (مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۱۱، باب ۲۲ آیه ۱۶). به این ترتیب، آن هفت پیام نیز شامل درس‌هایی هستند که می‌توانند برای مسیحیان در هر عصری کاربرد داشته باشند. به این صورت، آن‌ها نمایانگر انواع

مختلف مسیحیان در مکان‌ها و زمان‌های مختلف هستند. برای مثال، در حالی که ویژگی عمومی مسیحیت امروزه لائودیکیه است، اما برخی مسیحیان ممکن است با ویژگی‌های سایر کلیساها شناخته شوند. خبر خوب این است که شرایط روحانی هر چه که باشد، خدا « با بشر سقوط کرده با هر شرایطی ملاقات می‌کند ». – الن جی. وایت،

Selected Messages, book 1, p. 22

تصور کنید خداوند قرار بود نامه‌ای به سبک آنچه به هفت کلیسا نوشته شد، به کلیسای شما در مورد چالش‌هایی که با آن روبرو است و همچنین در خصوص شرایط روحانی آن نامه ای بنویسد. چه چیزی ممکن است در این نامه وجود داشته باشد؟

۱۰ ژانویه

پنجشنبه

پیام به کلیسای افسس

افسس پایتخت و بزرگ‌ترین شهر استان رومی آسیا بود که در مسیرهای تجاری بزرگ واقع شده بود. این شهر به عنوان بندر اصلی آسیا، مرکز تجاری و مذهبی مهمی بود. شهر پر از ساختمان‌های عمومی از جمله معابد، تماشاخانه‌ها، ورزشگاه‌ها، حمام‌ها و فاحشه‌خانه‌ها بود. همچنین برای فعالیت‌ها و هنرهای جادویی معروف بود. شهر همچنین با فساد و موهوم پرستی شناخته می‌شد. با این حال، تأثیرگذارترین کلیسای مسیحی در استان افسس قرار داشت.

مکاشفه یوحنا باب ۲ آیات ۱ تا ۴ را همراه با ارمیا باب ۲ آیه ۲ بخوانید. عیسی چگونه خود را به این کلیسا معرفی می‌کند؟ عیسی برای کدام ویژگی‌های عالی، کلیسا را می‌ستاید؟ عیسی همچنین چه نگرانی‌هایی ابراز می‌کند؟

ایمانداران اهل افسس، در روزهای اولیه به وفاداری و محبتشان معروف بودند (افسیان باب ۱ آیه ۱۵). مسیحیان افسس اگر چه هم از خارج و هم از داخل کلیسا تحت فشار بودند، ولی وفادار و استوار باقی ماندند. آنها سخت کوش و تا پایان وفادار بودند؛ در واقع، آنها نمی توانستند رسولان دروغین را در میان خود تحمل کنند. با این وجود، از آنجایی که اعضا بر آموزه دقیق و رفتار درست تأکید داشتند، علاقه ایشان به مسیح و دیگر اعضا شروع به کاهش نمود. اگر چه مردم استوار و وفادار ماندند، ولی بدون محبت مسیح، حتی چراغهای ایشان در خطر خاموش شدن قرار داشت.

مکاشفه یوحنا باب ۲ آیات ۵ تا ۷ را بخوانید. سه موردی که عیسی کلیسا را به انجام آن بر می انگیزد تا نخستین محبت و سرسپردگی ایشان به مسیح و سایر ایمانداران را زنده کند چیستند؟ این سه مورد چگونه به ترتیب با هم مرتبط هستند؟

بطور نبوتی، وضعیت کلیسای افسس با وضعیت کلی و شرایط روحانی کلیسا بین سالهای ۳۱ تا ۱۰۰ پس از میلاد مسیح مطابقت داشت. کلیسای رسالتی [یا وابسته به رسولان] با ویژگیهایی چون محبت و وفاداری به انجیل مشخص می شد. اما در پایان قرن اول، کلیسا شروع به از دست دادن آتش علاقه اولیه خود شد و از این رو، از سادگی و خلوص انجیل فاصله گرفت.

خود را به عنوان عضوی از اجتماعی تصور کنید که علاقه شان رو به کاهش است. اعضا ممکن است در ظاهر مرتکب گناهی مشخص شده، نباشند. از یک نظر، آنها حتی کاری را که درست است انجام می دهند؛ با این حال، از تشریفات و سردی رنج می برند. مشاوره عیسی در اینجا چگونه می تواند کلیسا را از این وضعیت رهایی بخشد؟

مطالعه بیشتر: از نوشته های الن جی وایت، « پاتموس »، صفحات ۵۷۷-۵۶۸، از کتاب اعمال رسولان را بخوانید. « آزار و جفای یوحنا وسیله ای برای فیض شد. پاتموس از جلال نجات دهنده ظهور کرده درخشان شده بود. یوحنا، مسیح را در قالب انسان با آثار میخ در دستان و پاهایش دیده بود که همواره باعث جلال وی خواهد بود. حال بار دیگر به او اجازه داده شده بود تا خداوند قیام کرده خود را مشاهده کند که از چنان جلالی پوشیده شده بود که بشر قادر به مشاهده آن باشد بدون اینکه با مشاهده آن جلال هلاک شود.

« ظاهر شدن مسیح به یوحنا، می تواند برای همه باشد، فارغ از اینکه ایمان دار یا بی ایمان باشند که گواهی از این است که ما مسیحی قیام کرده داریم. باید به کلیسا قدرت حیات ببخشید. گاهی ابرهای تیره قوم خدا را احاطه می کنند. به نظر می رسد که گویا ظلم و جفا آن ها را متوقف خواهد نمود. اما آموزنده ترین درس ها در چنین زمان هایی داده می شوند. مسیح، اغلب وارد زندان ها می شود و خود را برای افراد منتخبات نمایان می سازد. او در به آتش کشیده شدنشان، همراه آن ها است. همانطور که در تاریک ترین شب ها ستارگان درخشان تر هستند، درخشان ترین پرتوهای جلال خدا در عمیق ترین تاریکی ها آشکار می شوند. هر چه آسمان تیره تر، پرتوهای خورشید عدالت، نجات دهنده قیام کرده واضح تر و مؤثرتر خواهند بود » - الن جی. وایت، Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, April 5, 1900

سوالاتی برای بحث

۱- یوحنا آنچه که در پاتموس دید و شنید را با خوانندگان در میان می گذارد. همچنانکه مکاشفه یوحنا باب ۱ آیات ۱۲ تا ۲۰ را می خوانید، چه چیزی می بینید و می شنوید؟ چه کلام دلگرم کننده ای می توانید از حقایق آشکار شده در این روایا بدست بیاورید؟

۲- فرشته اول در مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیه ۷ ساکنین زمین را برمی انگیزد که در پایان، « او را که آسمان و زمین و دریا و چشمه ها را آفرید پرستش نمایند ». این گویش از خروج باب ۲۰ آیه

۱۱ گرفته شده است. پیام فرشته اول چه چیزی در مورد اهمیت سبت در پایان زمان، آنگونه که در مکاشفه یوحنا نمایان شده است، به ما می گوید؟

۳- کنایه ای عجیب وجود دارد که بسیاری از مسیحیان با آن روبرو می شوند. هر چه بیشتر در کلیسا باشند، کم رنگ شدن ایمان و یا حتی از بین رفتن آن آسان تر است. اگر چه باید متضاد آن اتفاق بیفتد. گذشته از هر چیز، هر چه گامهای طولانی تری با مسیح برداریم، باید بیشتر در مورد او و محبتش نسبت به خود بیاموزیم. پس چگونه می توانیم شعله ایمان را نه تنها روشن بلکه درخشان تر و روشن تر از آنچه باید باشد، نگه داریم؟